

Draga braćo i sestre,

tisućljećima su narodi u svim zemaljskim krajevima promatrali nebo, dajući nijemim zvijezdama imena i oblike: u svojoj su mašti čitali događaje budućnosti, tražeći u visini među zvijezdama istinu koja im je nedostajala dolje, u njihovim kućama. No, pipajući u tami, kao da su ostajali zbunjeni vlastitim proročanstvima. U ovoj noći, naprotiv, “narod koji je u tmini hodio svjetlost vidje veliku; onima što mrkli kraj zemlje obitavahu svjetlost jarka osvanu” (Iz 9,1).

Evo zvijezde koja iznenađuje svijet, iskre tek zapaljene, a već plamteće životom: “Danas vam se u gradu Davidovu rodio Spasitelj – Krist Gospodin” (Lk 2,11). U vrijeme i prostor, tamo gdje jesmo, dolazi Onaj bez kojega nikad ne bismo postojali. S nama živi Onaj koji za nas daje svoj život, obasjavajući spasenjem našu noć. Ne postoji tama koju ova zvijezda ne rasvjetljuje, jer na njezinoj svjetlosti cijelo čovječanstvo vidi zoru novoga i vječnoga života. To je Božić Isusa, Emanuela. U Sinu koji je postao čovjekom Bog nam ne daruje nešto, nego samoga sebe, “da nas otkupi od svakoga bezakonja i očisti sebi narod izabran” (Tit 2,14). Rađa se u noći Onaj koji nas iz noći izbavlja: trag dana koji sviće ne treba više tražiti daleko, u svemirskim prostranstvima, nego saginjući glavu, u štalici pokraj nas.

Jasan znak dan svijetu u tami jest “dijete povijeno pelenama i položeno u jasle” (Lk 2,12). Da bismo našli Spasitelja, ne treba gledati u visine, nego motriti u poniznosti: svemoć Božja blista u nemoći novorođenčeta; rječitost Vječne Riječi odzvanja u prvom plaču djeteta; svetost Duha sjaji u tom tijelu tek opranom i povijenom. Božanski je taj vapaj za brigom i toplineom koji Sin Očev dijeli u povijesti sa svom svojom braćom. Božanska svjetlost koja zrači iz tog Djeteta pomaže nam vidjeti čovjeka u svakom začetom životu.

Da bi rasvjetlio našu sljepoću, Gospodin je htio objaviti se čovjeku kao čovjek, svojoj pravoj slici, prema naumu ljubavi započetom stvaranjem svijeta. Dokle god noć zablude zaklanja tu providonosnu istinu, “nema mjesta ni za druge, ni za djecu, ni za siromahe, ni za strance” (BENEDIKT XVI., Homilija u božićnoj noći, 24. prosinca 2012.). Tako su aktualne riječi pape Benedikta XVI. koje nas podsjećaju: na zemlji nema mjesta za Boga ako nema mjesta za čovjeka; ne primiti jednoga znači ne primiti drugoga. Ondje gdje ima mjesta za čovjeka, ima mjesta i za Boga: tada štalica može postati svetija od Hrama, a krilo Djevice Marije – Kovčeg novoga Saveza.

Divimo se, predragi, mudrosti Božića. U Djetetu Isusu Bog daje svijetu novi život: svoj, za sve. Ne ideju koja rješava sve probleme, nego povijest ljubavi koja nas zahvaća. Pred očekivanjima naroda šalje dijete da bude riječ nade; pred bolom bijednih šalje nemoćnog, da bude snaga za ustajanje; pred nasiljem i tlačenjem pali blagu svjetlost koja obasjava spasenjem svu djecu ovoga svijeta. Kako je primijetio sveti Augustin: “Ljudska oholost toliko te je pritisnula da te je mogla podići samo božanska poniznost” (Sermo in Natale Domini 188, III, 3). Da, dok iskrivljena ekonomija navodi da se prema ljudima odnosi kao prema robu, Bog postaje sličan nama, otkrivajući beskonačno dostojanstvo svake osobe. Dok čovjek želi postati Bog da bi vladao nad bližnjima, Bog želi postati čovjek da nas oslobodi svakog ropstva. Hoće li nam biti dosta ove ljubavi da promijenimo svoju povijest?

Odgovor dolazi čim se probudimo, poput pastira, iz smrtonosne noći na svjetlost života koji se rađa, motreći Dijete Isusa. Nad štalicom u Betlehemu, gdje Marija i Josip, puni čuđenja, bdiju nad Novorođenim, zvjezdano nebo postaje “mnoštvo vojske nebeske” (Lk 2,13). To su čete razoružane i razoružavajuće, jer pjevaju slavu Božju, čiji je mir očitovanje na zemlji (usp. r. 14): u Srcu Kristovu, naime, kuca veza koja u ljubavi spaja nebo i zemlju, Stvoritelja i stvorenja.

Zato je, točno prije godinu dana, papa Franjo rekao da Božić Isusov u nama oživljava “dar i zadaću nositi nadu onamo gdje je izgubljena”, jer “s Njim cvate radost, s Njim se život mijenja, s Njim nada ne razočarava” (Homilija u božićnoj noći, 24. prosinca 2024.). Tim je riječima započela Sveta godina. Sada, kada se Jubilej približava svome završetku, Božić je za nas vrijeme zahvalnosti i poslanja: zahvalnosti za primljeni dar, poslanja da ga svjedočimo svijetu. Kako pjeva psalmist: “Navješćujte iz dana u dan spasenje njegovo. / Pripovijedajte među narodima slavu njegovu, svim pucima čudesa njegova” (Ps 96,2-3).

Sestre i braćo, motrenje Riječi koja je tijelom postala budi u cijeloj Crkvi novu i istinitu riječ: navijestimo stoga radost Božića, koji je blagdan vjere, ljubavi i nade. Blagdan vjere, jer Bog postaje čovjekom rađajući se od Djevice. Blagdan ljubavi, jer se dar Sina Otkupitelja ostvaruje u bratskoj predanosti. Blagdan nade, jer ju Dijete Isus pali u nama čineći nas glasnicima mira. S tim krjepostima u srcu, bez straha od noći, možemo poći ususret zori novoga dana.